

Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 1956, sp. zn. 6 To 240/56

Číslo: 12/1957

Právní věta:

Trestný čin loupeže podle § 232 odst. 1 tr. zák. je dokonán již užitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí proti někomu v úmyslu zmocnit se cizí věci, aniž by bylo třeba, aby tento úmysl byl uskutečněn.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 24.07.1956

Spisová značka: 6 To 240/56

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Loupež

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obviněný se rozhodl provést loupežné přepadení vedoucí hostince až tato bude po uzavírací hodině odnášet z provozovny tržbu. Tento svůj záměr obviněný též uskutečnil, a sice tak, že vedoucí hostince sledoval při jízdě domů pouliční drahou, po vystoupení na zastávce u jejího bydliště ji přepadl na chodníku směřujícím k jejímu obydlí, několikrát ji udeřil do hlavy a při tom jí, překonav násilím její odpor, odcizil peněženku s částkou 800 Kčs. Peněženky se však natrvalo zmocnit nemohl, neboť byl na kolejích, když prchal od přepadené, sražen k zemi svědkem, který přispěchal na pomoc poškozené, při čemž obviněný peněženku i s penězi v těchto místech upustil a nechal ležet.

Lidový soud v Karviné uznal obviněného za tento skutek vinným trestným činem loupeže podle § 232 odst. 1 tr. zák.

Krajský soud zamítl odvolání obviněného.

Odůvodnění:

Obviněný jsem svém odvolání vytýká napadanému rozsudku nesprávnost zjištění, pokud první soud vzal za prokázané, že při přepadení vedoucí hostince jí vzal obviněný též peněženku s tržbou 800 Kčs. Obviněný, popíráje správnost tohoto zjištění a namítá, že peněženku nevzal a že ji vedoucí hostince zřejmě ztratila na místě, kde pak byla peněženka nalezena, domáhal se závěrem svého odvolání, aby byl pro nedostatek znaků zažalovaného trestného činu uznán vinným pouze pokusem

trestného činu loupeže podle § 5 odst. 1, § 232 odst. 1 tr. zák. a aby mu byl vzhledem k tomu a s přihlédnutím k jeho doznání snížen trest.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení jemu předcházející, a po opakovaném výslechu poškozené a po doplnění řízení svědeckým výslechem jejího manžela shledal, že skutková zjištění lidového soudu nedoznala v žádném směru změn ani v odvolacím líčení. Obviněný se i v odvolacím líčení doznal k provedení loupežného útoku a popírá pouze, že by byl poškozené v kritickém okamžiku, když ji přepadl, odcizil peněženku s tržbou. Jak je patrné z odůvodnění rozsudku lidového soudu, zabýval se tento soud podrobně s uvedenou námitkou obviněného a právem dovodil skutečnosti, které svědčí o tom, že obhajoba obviněného není pravdivou. První soud správně v tomto směru poukázal na zjištění, že peněženka byla nalezena mezi kolejemi pouliční dráhy na místě, kde obviněný upadl poté, co mu svědek jej pronásledující podrazil nohy.

Správnost tohoto závěru byla potvrzena i v odvolacím líčení svědeckou výpovědí manžela poškozené, že na volání poškozené jí přispěchal na pomoc bezprostředně po provedeném útoku, kde ještě obviněného pronásledoval druhý svědek. V té chvíli manžel poškozené tuto doprovázel po chodníku při kolejích na hlavní silnici. Oba šli po chodníku, neprocházeli kolejemi, a je proto vyloučeno, aby poškozená ztratila peněženku tak, že by tato byla zůstala ležet mezi kolejemi. Manžel poškozené dále uvedl, že se na silnici setkali s druhým svědkem, který před tím pronásledoval obviněného. Když z rozmluvy mezi poškozenou a jejím manželem tento svědek poznal, že poškozená postrádá peněženku s tržbou, vyzval manžela poškozené, aby ohledal místo na kolejích, kde obviněný upadl. Manžel poškozené se na toto upozornění ihned odebral na označené místo a peněženku také skutečně mezi kolejemi našel. Výpovědím uvedených svědků neměl odvolací soud žádného důvodu nevěřiti, protože jejich údaje byly zcela určité, uvádějící v podrobnostech skutečný sběh událostí, a proto odvolací soud, posuzuje je ve vzájemné jejich spojitosti, vzal shodně s prvním soudem za prokázané, že obviněný se při přepadení poškozené zmocnil její peněženky s částkou 800 Kčs a, jsa pronásledován a sražen k zemi mezi kolejemi, tuto upustil a na místě pádu zanechal. Než v této souvislosti nutno zdůraznit, že i kdyby tomu tak nebylo a poškozená peněženku po provedeném útoku ztratila, jak tvrdí obviněný, nebylo by lze ani z takového zjištění cokoli vytěžit ve prospěch obviněného, protože trestný čin loupeže podle § 232 odst. 1 tr. zák., k jehož provedení se obviněný – jak sám výslovně doznal – rozhodl a své rozhodnutí také realizoval násilným útokem na poškozené, je dokonán již užitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí proti někomu v úmyslu zmocnit se cizí věci, neboť již tím je naplněn výsledek uvedený v zákoně. Není proto třeba, aby úmysl zmocnit se cizí věci byl uskutečněn. Mýlí se proto obhajoba, stojí-li na stanovisku, že event. nedostatek shora vytýkaného zjištění odůvodňuje závěr, že jednání obviněného dostoupilo toliko do stadia pokusu a že tudíž je třeba obviněného uznat vinným pouze pokusem trestného činu loupeže podle § 5 odst. 1, § 232 tr. zák. a nikoliv dokonáným trestným činem loupeže podle § 232 odst. 1 tr. zák.